

Sygn. akt IV W 1720/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Krakowiak

Protokolant: Sylwia Grędzińska

przy udziale oskarżyciela publicznego ----

po rozpoznaniu w dniach 12 kwietnia 2017 r., 23 czerwca 2017 r.

sprawy **G. P.**,

syna K. i J.,

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. W dniu 07 września 2016 r. około godz. 12:33 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku do ulicy (...) naruszył zasady przewidziane w § 27 ust.1 (...) oraz (...) w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-33 ograniczającego prędkość do 80 km/k, przekroczył dopuszczalną prędkość o 120/km, jadąc z prędkością 200 km/h;

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2000 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393)

2. W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 38 ust. 1 Pord w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej nie mając przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw. w zw. z art. 38 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

3. W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 66 Pord w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem wyposażonym w wymagane przyrządy i urządzenia, które nie spełniają swojego przeznaczenia, powodując hałas przekraczający poziom określony w przepisach szczegółowych,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 k.w. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 lit. b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn. 31.12.2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia.

4. W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 66 Pord w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem, w którym zastosowano części nieodpowiadające warunkom określonym w przepisach szczegółowych,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 66 ust. 4 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

orzeka

I. Obwinionego **G. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 3.000 zł (trzech tysięcy złotych)

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł (czterysta) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 1720/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2016 r. około godziny 12:33 funkcjonariusz Policji A. O. (1) pełnił służbę motocyklem oznakowanym marki H. o nr rej. (...) w rejonie dzielnic: P., T., B. oraz P.. Około godziny 12:33 jadąc ulicą (...), kierując się na wjazd na Most P. zauważył jadący od strony J. w kierunku Mostu P., motocykl marki H. o nr rej. (...), którym kierował G. P.. A. O. (1) widząc, że kierujący motocyklem H. porusza się z prędkością znacznie przekraczającą dozwoloną na tym odcinku drogi, tj. o 120 km/h, utrzymując stałą prędkość oraz odległość od jadącego motocyklem G. P., na podstawie prędkościomierza znajdującego się w motocyklu służbowym dokonał pomiaru prędkości i stwierdził, że G. P. poruszał się z prędkością 200 km/h. W związku z ujawnionym wykroczeniem A. O. (1) pojechał za kierującym motocyklem H. celem jego zatrzymania. Pomimo, że A. O. (1) poruszał się pojazdem z włączonymi sygnałami świetlnymi i dźwiękowymi G. P. kontynuował jazdę, zjeżdżając z Mostu P. w ulicę (...), a następnie w ulicę (...). Znajdując się na wysokości skrzyżowania ulicy (...) oraz ulicy (...) zatrzymał G. P.. A. O. (1) podjął czynności w celu wylegitymowania kierowcy motocykla marki H.. G. P. przedstawił dokumenty, jednak nie posiadał dokumentu prawa jazdy. Funkcjonariusze Policji A. O. (1) wraz z B. L., który przyjechał na miejsce zatrzymania dokonali sprawdzenia stanu technicznego motocykla marki H. o nr rej. (...). W wyniku przeprowadzonych oględzin stwierdzono, że w motocyklu zamontowano części, które są niezgodne z obowiązującymi przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, bowiem G. P. nie posiadając wymaganej homologacji w przednim reflektorze miał zamontowaną lampę ksenonową, zamiast żarówki halogenowej. Funkcjonariusze Policji, przy użyciu sonometru typu S. nr (...), dokonali również pomiaru emisji hałasu zewnętrznego emitowanego przez pojazd, który wskazał przekroczenie dopuszczalnej normy hałasu o 3 dB. W związku z ujawnionymi nieprawidłowościami funkcjonariusze Policji zatrzymali dowód rejestracyjny, a za popełnione wykroczenia na kierującego motocyklem marki H. o nr rej. (...) G. P. nałożyli mandat kredytowany w wysokości 1000 zł. G. P. odmówił przyjęcia mandatu karnego. W związku z odmową przyjęcia mandatu został pouczony, iż w zaistniałej sytuacji zostanie sporządzony i skierowany do sądu wniosek o ukaranie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 10,42-43), zeznań świadka A. O. (1) (k.4-5v,43-44), B. L. (k.66-68), notatki urzędowej (k. 1), informacji o wpisach w ewidencji kierowców (k.7,35)

Przesłuchany w trakcie czynności wyjaśniających obwiniony G. P. nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów, wskazując że jechał zgodnie z obowiązującymi przepisami i wskazał, że przeprowadzone badanie techniczne motocykla nie było wykonane prawidłowo (k.10).

W trakcie rozprawy głównej obwiniony G. P. ponownie nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że jechał przepisowo 80 km/h. Nie wie na jakiej podstawie policja dokonała pomiaru prędkości bez urządzenia pomiarowego. Lampa ksenonowa rzeczywiście nie powinna się znajdować w motocyklu. Nie wie, dlaczego ta lampa była z przodu motocykla. Właścicielem motocykla jest P. S.. Wykonany pomiar w zakresie głośności motocykla był wykonany nieprawidłowo. Nie mógł być on wykonany przy drodze. Według jego domysłów, to badanie nie zostało poprawnie wykonane, bo był duży hałas. W (...) został poinformowany, że prawidłowy pomiar nie może być wykonywany przy drodze, gdzie jest duża głośność. Podstawą zatrzymania było oświadczenie policjanta, który widział jak jechał i który poruszał się za nim na motocyklu. Nie było wykonanego żadnego pomiaru. Nie ma wiedzy na temat tego, gdzie

było zainstalowane urządzenie pomiarowe. Policjant o tym nie powiedział. Jechał trasą Mostu P. od strony ul. (...). Następnie jechał ul. (...). Zatrzymanie nastąpiło przy L. (...) na wysokości Mostu G. R.. Posiadał prawo jazdy, ale nie chciał go okazać, bo policjant był arogancki. Groził mu. Za nim samochodem dostawczym jechał kolega B. B.. Po jego zatrzymaniu, kolega pojechał dalej prosto, nie zatrzymał się. Nie widział policjantów za sobą, nie spodziewał się zatrzymania (k.42-43)

Sąd zważył co następuje:

Sąd uwzględnił wyjaśnienia obwinionego G. P. w zakresie w jakim przyznał się on do popełnienia czynu IV, a więc w zakresie posiadania w motocyklu części nieodpowiadającym warunkom ujętych w przepisach prawa. Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego co do okoliczności przedmiotowo istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w zakresie czynów ujętych w pkt I-III, a więc odnośnie jego twierdzenia, iż poruszał się z dozwoloną prędkością na odcinku Trasy Mostu P.. a także z zakresie w jakim kwestionuje on wykonanie pomiaru prędkości. Wyjaśnienia te są nieprzekonujące, nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w treści zeznań świadka A. O. (1) oraz treści notatki urzędowej przez niego sporządzonej w dniu 7 września 2016 r. Treść notatki potwierdza okoliczności przeprowadzonej wobec obwinionego kontroli drogowej, w szczególności przyczynę tej kontroli, którą stanowiło poruszanie się przez obwinionego z prędkością znacznie przekraczającą dozwoloną. Ponadto świadek A. O. (1) opisał sposób dokonania pomiaru prędkości, z jaką poruszał się obwiniony, który w ocenie Sądu w sposób niebudzący wątpliwości odzwierciedla faktyczną prędkość motocykla, którym poruszał się obwiniony G. P.. Ponadto jak wynika z zeznań świadka A. O. (1) w trakcie rozmowy z funkcjonariuszem obwiniony początkowo nie kwestionował swojego sprawstwa, odmówił przyjęcia mandatu z powodu obawy, że straci prawo jazdy. Jak więc wynika z treści zgromadzonej dokumentacji oraz zeznań świadka odmowa przyjęcia mandatu przez obwinionego dotyczyła obawy przed utratą prawa jazdy.

Sąd nie uwzględnił również twierdzeń obwinionego co do prawidłowości przeprowadzonego pomiaru emisji hałasu motocykla, którym się poruszał, albowiem są one niezgodne z treścią zeznań świadka B. L., który opisał w sposób szczegółowy procedurę dokonywania takiego pomiaru, a okoliczności wskazane przez świadka świadczą o tym, iż pomiar ten był przeprowadzony w sposób prawidłowy. Wskazać również należy, iż świadkowie funkcjonariusze Policji Wydziału Ruchu Drogowego (...), a więc osoby wielokrotnie wykonujące w ramach czynności służbowych kontroli stanu technicznego pojazdów mechanicznych, z pewnością posiadają niezbędną wiedzę, która pozwala im na wykonywanie jej w sposób prawidłowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż obwiniony w złożonych w toku postępowania wyjaśnieniach, kierując się chęcią uniknięcia odpowiedzialności za spowodowane wykroczenia drogowe, przedstawiał nieudolnie własną wersję zdarzenia, stanowiącą nic innego jak jego linię obrony, która w zderzeniu z pozostałym materiałem dowodowym nie mogła się ostać.

Decydujące znaczenie dla ustalenia przebiegu zdarzenia mającego miejsce w dniu 7 września 2016 r. miały zeznania funkcjonariuszy Policji, A. O. (2), który dokonał zatrzymania obwinionego G. P. oraz B. L., który przyjechał po dokonaniu zatrzymania przez świadka A. O. (2), a następnie uczestniczył w przeprowadzonej kontroli stanu technicznego motocykla marki H. o nr rej. (...). Z treści przesłuchanych świadków bezspornie wynika, iż obwiniony znacznie przekroczył dozwoloną prędkość obowiązującą na danym odcinku drogi, poruszał się z prędkością 200 km/h, przy dopuszczalnej administracyjnie prędkości 80 km/h, poruszał się przy tym nie posiadając przy sobie prawa jazdy, a w toku dokonanych oględzin motocykla ujawniono w przednim reflektorze zastosowanie lamp ksenonowych oraz stwierdzono, iż pojazd emituje hałas na poziomie przekraczającym dopuszczalny poziom

. Sąd ocenił je za w pełni wiarygodne, albowiem są one spójne, konsekwentne i co ważne tworzą logiczną całość, a także znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci notatki urzędowej. W treści złożonych zeznań świadkowie w sposób przekonujący przedstawili okoliczności związane z ujawnieniem wykroczeń drogowych popełnionych przez obwinionego. Sąd nie znalazł powodów, aby zakwestionować wiarygodność złożonych

przez świadków zeznań, tym bardziej, iż pochodzą od funkcjonariuszy publicznych działających w ramach swoich obowiązków służbowych, osób nie znanych dla obwinionego i nie pozostających z nim w żadnym konflikcie.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd uznał, że wina oraz okoliczności popełnienia zarzucanych obwinionemu G. P. czynów nie budzą wątpliwości.

Bezsporne jest, że G. P. w dniu 07 września 2016 r. około godz. 12:33 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku do ulicy (...) naruszył zasady przewidziane w § 27 ust.1 RMI oraz SWiA w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-33 ograniczającego prędkość do 80 km/k, przekroczył dopuszczalną prędkość o 120/km, jadąc z prędkością 200 km/h. Swoim zachowaniem wypełnił więc art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2000 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych Zgodnie z brzmieniem art. 92a kw na podstawie przepisu odpowiada kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Stosownie zaś do treści § 27 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych znak B-33 „ograniczenie prędkości” oznacza zakaz przekraczania prędkości określonej na znaku liczbą kilometrów na godzinę. W ocenie Sądu bezsporne jest, że obwiniony jadąc Mostem P. w W. i widząc ustawiony znak (...) doskonale zdawał sobie sprawę, iż na tej ulicy obowiązuje ograniczenie prędkości do 80 km/h. Obwiniony zlekceważył to i prowadził pojazd z prędkością znacznie przekraczającą dozwoloną w tym miejscu prędkość.

Obwiniony swoim zachowaniem kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 38 ust. 1 P. w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej nie mając przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, wypełniając swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 95 kw. w zw. z art. 38 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Art. 95 k.w. wskazuje, że popełnia wykroczenie kierowca, który prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów. Zgodnie natomiast z art. 38 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagane dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego: dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem, dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu, dokument potwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowód opłacenia składki za to ubezpieczenie, zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym z wynikiem pozytywnym w zakresie wyposażenia pojazdu w blokadę alkoholową w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 5 pkt 7 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978), zezwolenie, o którym mowa w art. 106 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, dokument potwierdzający kalibrację blokady alkoholowej, wystawiony przez producenta urządzenia lub jego upoważnionego przedstawiciela, inne dokumenty, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnej ustawy. Obwiniony nie zastosował się do powyższych zasad, poruszał się motocyklem nie posiadając przy sobie dokumentu uprawniającego do kierowania ww. pojazdem, dlatego też podlega odpowiedzialności z art. 95 kw.

Ponadto G. P. wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 66 Pord w ten sposób, że kierując że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem wyposażonym w wymagane przyrządy i urządzenia, które nie spełniają swojego przeznaczenia, powodując hałas przekraczający poziom określony w przepisach szczegółowych. Jego zachowanie stanowiło naruszenie przepisu art. 96 § 1 pkt 5 k.w. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 lit. b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn. 31.12.2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia. W myśl art. 96 § 1 pkt 6 kw właściciel, posiadacz, użytkownik lub prowadzący pojazd, który na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu dopuszcza pojazd do jazdy pomimo że pojazd nie jest należycie zaopatrzone w wymagane urządzenia i przyrządy albo pomimo że nie nadają się one do

spełnienia swego przeznaczenia. Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1b ww. rozporządzenia pojazd powinien być tak zbudowany, wyposażony i utrzymany, aby poziom hałasu zewnętrznego mierzony podczas postoju pojazdu z odległości 0,5 m nie przekraczał wartości podanych w tabeli "Poziom hałas zewnętrzny", stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia. Obwiniony poruszał się motocyklem, który emitował hałas przekraczający dopuszczalną przez przepisy granicę hałasu zewnętrznego, co potwierdza dokonane przez funkcjonariuszy badanie urządzeniem typu S. nr (...).

G. P. wykroczył również przeciwko przepisom określonym w art. 66 Pord w ten sposób, że kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem, w którym zastosowano części nieodpowiadające warunkom określonym w przepisach szczegółowych. Swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu z art. 97 k.w. w zw. z art. 66 ust. 4 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Artykuł 66 ust. 4 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym zabrania kierującemu pojazdem stosowania w pojeździe przedmiotów wyposażenia i części nieodpowiadających warunkom określonym w przepisach szczegółowych. Obwiniony nie zastosował się do powyższych zasad, prowadził motocykl wyposażony w nieodpowiedni rodzaj przedniego oświetlenia, dlatego też podlega odpowiedzialności z art. 97 kw. przewidującego odpowiedzialność uczestnika ruchu znajdującego się na drodze publicznej który wykracza przeciwko przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Sąd potraktował jako okoliczność obciążającą znaczne przekroczenie prędkości, a także uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe (informacja z (...) k. 7,35). Sąd nie dopatrył się wobec obwinionego okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 3000 złotych, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również realizującą swoje zadania w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. W ocenie Sądu stopień szkodliwości społecznej zachowania obwinionego jest znaczny, bowiem G. P. łamiąc przepisy regulujące zasady ruchu drogowego, w tym nie stosując się do obowiązującego ograniczenia prędkości, stanowił zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Sąd uznał zatem, iż karą adekwatną do wagi popełnionego czynu będzie kara grzywny w wymierzonej wysokości, która stanowi realną i odczuwalną dolegliwość dla ukaranego. W ocenie Sądu orzeczona grzywna uwzględnia również, zgodnie z art. 24 § 3 k.w. sytuację majątkową, rodzinną i osobistą obwinionego i nie można jej w żadnym wypadku uznać za zbyt surową. Obwiniony G. P. posiada zatrudnienie, jego miesięczne dochody kształtują się na poziomie 1500 złotych. Zapłata grzywny w orzeczonej wysokości jest w ocenie Sądu dla niego w pełni możliwa i nie zagraża jego egzystencji. Kara uświadomi obwinionemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów oraz konieczność ostrożnej i uważnej jazdy w ruchu drogowym, w efekcie zaś zapobiegnie popełnianiu przez obwinionego kolejnych wykroczeń drogowych. Tym samym zostaną spełnione określone w art. 33 § 1 k.w. cele kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego od obowiązku ich poniesienia.